

Оскільки будь-яке підприємство намагається одержати якомога більший прибуток від своєї діяльності, а отже бажає не тільки продати власний товар за найвищою ціною, а й зменшити особисті витрати на виробництво й реалізацію продукції, тому прийняття ефективних управлінських рішень неможливе без аналізу цих витрат.

Отже, важливою умовою успішної діяльності підприємств є досягнення оптимального рівня витрат на виробництво та реалізацію продукції, внаслідок чого зросте її конкурентоздатність та стане реальним досягнення довгострокового економічного зростання підприємств.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати»: наказ Міністерства Фінансів України за станом на 31.12.1999 № 318. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
2. Нападовська Л. В. Управлінський облік : підруч. для вузів / Л. В. Нападовська. – 2-ге вид., доопрац. та допов. – К. : Київ. нац. торг-екон. ун-т. – 2010. – 648 с.
3. Бутинець Ф. Ф. Витрати виробництва та їх класифікація для потреб управління /Ф. Ф. Бутинець // Проблеми теорії та методології бухгалтерського обліку, контролю і аналізу. – 2012. – №1(22). – С. 11–18.
4. Організація і методика економічного аналізу: Навчальний посібник / Автори і уклад. Г. І. Андрєєва, В. А. Андрєєва. – Суми : ДВНЗ «УАБС НБУ», 2009. – 353 с.

Цюра Тетяна Павлівна, студентка 5 курсу
Данилишин Володимир Іванович, к.е.н., доцент,
доцент кафедри обліку та фінансів,

ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ ОБЛІКОВОЇ ЗВІТНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА ТА ЇЇ СТРУКТУРА

Операції господарської діяльності знаходять своє відображення у бухгалтерському обліку та показниках звітності. Відповідно до діючого сьогодні Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» усі підприємства зобов'язані на основі даних бухгалтерського обліку складати фінансову звітність.

У НП(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» аналогічно до міжнародних стандартів зазначені якісні характеристики фінансової звітності, які зумовлюють її корисність для прийняття управлінських рішень користувачами: зрозумілість (інформація, що відображена у звітності повинна бути зрозумілою і розрахованою на однозначне її тлумачення), доречність (впливає на прийняття рішень), достовірність (не містить помилок і викривлень), зіставність (можливість порівнювати фінансові звіти підприємства за різні звітні періоди) [2].

Однією з головних особливостей звітної кампанії з 2013 року є складання фінансової звітності за новою формою. Як відомо, що з 19 березня 2013 року набрало чинності Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку №1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» (наказ Мінфіну від 07.02.2013 р. № 73). Тепер усі вимоги до основних форм фінансових звітів прописані у НП(С)БО 1, а самі форми наводяться у його додатках. Додаток 1 до НП(С)БО 1 містить наступні форми:

- Баланс (Звіт про фінансовий стан);
- Звіт про фінансові результати (Звіт про сукупні доходи);
- Звіт про рух грошових коштів (за прямим методом);
- Звіт про рух грошових коштів (за непрямим методом);
- Звіт про власний капітал (Звіт про зміни у власному капіталі) [2].

Проте всі кроки, пов'язані із реформуванням системи бухгалтерського обліку слід розглядати в комплексі із змінами в системі оподаткування в Україні. У зв'язку з цим звернемо увагу на деякі моменти стосовно запровадження Податкового кодексу в Україні, оскільки саме він багато в чому призвів до суттєвих змін в обліковій системі вітчизняних підприємств починаючи із 2011 року. Об'єктивна оцінка норм Податкового кодексу дозволяє зробити висновок, що до числа позитивних моментів з позицій наближення бухгалтерського обліку і оподаткування можуть бути віднесені такі:

- відміна принципу «першої події» і введення принципу нарахування для обліку доходів і витрат для цілей оподаткування. Як звісно, принцип нарахування є базовим в бухгалтерському обліку відповідно до норм як національних П(С)БО, так і МСФЗ. І запровадження саме цього принципу для визнання доходів і витрат у Податковому кодексі є цілком правильним кроком;
- відміна групового обліку основних засобів і податкового методу нарахування амортизації та взяття за основу бухгалтерської класифікації основних засобів, а також бухгалтерських методів амортизації із чітким визначенням мінімальних строків корисного використання груп об'єктів основних засобів та інших необоротних активів;
- спроба максимально наблизити склад і порядок визнання витрат, що враховуються при обчисленні об'єкта оподаткування до вимог бухгалтерського обліку [1].

Нові форми фінансової звітності використовують як підприємства, що застосовують міжнародні стандарти фінансової звітності, так і підприємства, які ведуть бухгалтерський облік відповідно до національних стандартів бухгалтерського обліку, за винятком суб'єктів малого підприємства, які і надалі складають звітність за спрощеною формою.

Отже, загалом, склад фінансової звітності не змінився. Однак структура цих звітів та назви для перших двох форм змінилися. У новій фінансовій звітності статті укрупнилися, однак на розсуд підприємства додаткові статті, передбачені додатком 3 до національного стандарту, можна подавати у звітності за умови, що вони є істотними і оцінка статті може бути достовірно визначена.

Таким чином, можна зробити висновок, що Н(П)СБО 1 – це чергове нововведення вітчизняного законодавства назустріч міжнародним стандартам фінансової звітності. Проте, названий стандарт в деяких моментах суперечить як діючому законодавству з питань регулювання бухгалтерського обліку, так і положенням міжнародних стандартів. Тому необхідне внесення змін у Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» та П(С)БО.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Податковий кодекс України: за станом на 1 квітня 2017р [Електронний ресурс]. Офіційний сайт Верховної Ради України – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>.*
2. *Загальні вимоги до фінансової звітності : Національне положення*

Шеленко Леся Романівна, магістр 1 курсу,
Дмитришин Марта Василівна, к.е.н.,
доцент кафедри обліку та фінансів,

УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕСУ ФОРМУВАННЯ ОБОРОТНОГО КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

На перший погляд недосвідченого ентузіаста підприємця ідеальним способом формування оборотного капіталу буде використання власних фінансових ресурсів. Звісно, за наявності достатнього рівня власного капіталу підприємства відпадає потреба у залученню додаткових ресурсів у формі кредитів чи емісії цінних паперів.

За умови кредитного залучення ресурсів для формування оборотного капіталу виникає необхідність збільшення собівартості, а отже і ціни готової продукції за рахунок виникнення додаткових витрат на обслуговування одержаного кредиту. Більше того, залучення кредитних ресурсів зумовлює додаткове витрачання часу на оформлення кредиту, сплату комісії, фіксацію та оцінку застави, гарантій чи поручительства.

Це, у свою чергу, створює додаткові ризики, оскільки за більшого боргового навантаження зростає ймовірність банкрутства суб'єкта господарювання, конфіскації та продажу заставного майна, судовими позовами кредиторів та навіть особистої майнової чи адміністративної відповідальності його керівника.

Однак, за умов нестачі власного оборотного капіталу потреба підприємств в оборотних коштах задовольняється все ж за рахунок позикового капіталу, до якого належать:

- 1) короткострокові банківські кредити,
- 2) корпоративні облігації,
- 3) кредиторська заборгованість за товари, роботи, послуги,
- 4) кошти, прирівняні до власних, так звані стійкі пасиви (внутрішня кредиторська заборгованість):
 - мінімальна перехідна заборгованість з оплати праці, яка зумовлена природною розбіжністю між строком нарахування і датою виплати заробітної плати;
 - заборгованість бюджету і соціальним фондам по деяких видах податків і платежів, нарахування яких відбувається раніше строку платежу;
 - мінімальна заборгованість по резервах на покриття майбутніх витрат і платежів; мінімальна заборгованість покупців по заставах за тару;
 - заборгованість замовникам по авансах і частковій оплаті (передоплаті) продукції тощо [1, с. 30].

Додатковою альтернативою тут може стати комерційний кредит, авансова оплата за продані товари, виконані роботи чи надані послуги. Проте, така співпраця із партнерами супроводжується формуванням у них збільшеного обсягу дебіторської заборгованості, що негативно впливає на оборотність їх оборотного капіталу. Зниження оборотності, у свою чергу, сприяє порушенню стабільності та ефективності